

Sygn. akt II CNP 21/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 23 listopada 2016 r.
skargi Wspólnoty Mieszkaniowej J.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w [...] z dnia 21 października 2015 r.,
sygn. akt II Ca .../15
wydanego w sprawie z powództwa D.J.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej J.
o zapłatę,

**odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi pozwanej i zasądza
od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset)
zł tytułem kosztów postępowania wywołanego skargą.**

UZASADNIENIE

Pozwana Wspólnota Mieszkaniowa J. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem w punktach 1 i 3 prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w [...] z dnia 21 października 2015 r. zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w [...] z dnia 28 października 2014 r. Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo D.J. do kwoty 3009,51 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 14 sierpnia 2010 r. i w pozostałej części powództwo oddalił (powód dochodził kwoty 36 376,82 zł z odsetkami). Sąd odwoławczy zasądził od pozwanej Wspólnoty na rzecz powoda dalszą kwotę 20 627,96 zł z ustawowymi odsetkami od wskazanych w wyroku kwot i dat, oddalił powództwo w pozostałej części, podobnie jak apelację. Powód domagał się zapłaty wynagrodzenia za wykonanie prac rozbiórkowych warstw tarasowych budynku pozwanej Wspólnoty. Sąd pierwszej instancji po ustaleniu, że w toku robót ujawniły się elementy konstrukcyjne, które spowodowały konieczność zmiany technologii robót na takie, których powód nie wykonywał, wobec czego powód znalazł pozwanej odpowiednich wykonawców i zszedł z budowy, co spowodowało skuteczne odstąpienie od umowy z nim przez pozwaną, ocenił, że roboty wykonane przez powoda nie mogą być mu zwrócone, powodowi przysługuje więc ich wartość, określona przez biegłą na kwotę 3039,51 zł. Wykonanie innych prac nie zostało zdaniem Sądu udowodnione. Sąd Okręgowy natomiast po przeprowadzeniu ponownej oceny dowodów, przede wszystkim zeznań świadków i faktur oraz posiłkując się zasadami doświadczenia życiowego ustalił, że powód wykonał wszystkie prace związane z usunięciem starych warstw tarasu, wraz z wywiezieniem gruzu. Pozwana nie wskazała zaś, kto inny usunął i wywiózł ponad 50 m³ gruzu. Sąd drugiej instancji przyjął, że strony uzgodniły rozliczenia ryczałtowe, a zakres i wartość robót określał uzgodniony kosztorys przedwykonawczy. Powód wykonał prace opisane w pkt 1 - 16 tego kosztorysu, których wartość obliczona z kosztami pośrednimi, zyskiem i podatkiem VAT (11 448,83 zł + 7785,20 zł + 2885,10 zł + 1548,33 zł) wynosiła 23667,47 zł.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego skarżąca wskazała jako jej podstawę - naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 278 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Zarzuciła też naruszenie prawa - art. 6 k.c. w zw. z art. 627 k.c. w zw. z art. 232 zd. pierwsze k.p.c.

Jej zdaniem zaskarżone orzeczenie jest niezgodne ze wszystkimi wymienionymi wyżej przepisami, a jego wydanie wyrządziło pozwanej szkodę w wysokości 32.845,33 zł, na którą składało się roszczenie główne i odsetki za okres 5- letni, które musiała zapłacić powodowi. Skarżąca wyjaśniła, że wzruszenie zaskarżonego wyroku nie było i nie jest możliwe w drodze innych środków prawnych w tym skargą o wznowienie postępowania ani skargą kasacyjną.

We wnioskach pozwana domagała się stwierdzenia, że wyrok Sądu Okręgowego w [...] w zaskarżonym zakresie jest niezgodny z art. 6 w zw. z art. 627 k.c. w zw. z art. 232 zd. pierwsze, art. 278 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz zasądzenia na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania wywołanego skargą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przewidziana w art. 424¹ § 1 k.p.c. stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia szczególnego rodzaju, który służy kontroli legalności prawomocnego orzeczenia, w związku z możliwością ubiegania się o przyznanie od Skarbu Państwa odszkodowania za szkodę wyrządzoną jego wydaniem (art. 417¹ § 2 k.p.c.). Jej celem jest stwierdzenie, czy doszło do obiektywnej bezprawności orzeczenia, polegającej na jego niewątpliwej sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydaniu go w wyniku zastosowania szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej. Podkreślenia wymaga, że chodzi tu o swoiste, autonomiczne rozumienie bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. W przypadku wykonywania władzy dyskrecyjnej niezbędny jest pewien margines błędu, którego popełnienie nie

może rodzić tej odpowiedzialności, na co wskazał także Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 4 grudnia 2001 r., SK 18/00 (OTK 2001 r., Nr 8, poz. 256). Na tak pojmowaną niezgodność prawomocnego orzeczenia z prawem, o której mowa w art. 424¹ § 1 k.p.c. wskazują również orzeczenia Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 31 marca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007 r., Nr 1, poz. 17; z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007 r., Nr 2, poz. 35; z dnia 13 maja 2009 r., IV CNP 122/08, niepubl.; z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, niepubl.; z dnia 17 października 2012 r., I CNP 13/13, niepubl., postanowienia z dnia 14 kwietnia 2008 r., II BP 62/07, niepubl.; z dnia 28 czerwca 2011 r., II BU 2/11, niepubl.).

Skargi poddawane są wstępnej selekcji, przewidzianej w art. 424⁹ k.p.c., której zadaniem jest wyeliminowanie skarg oczywiście bezzasadnych, które bez konieczności wnikliwej analizy prawnej powinny być oddalone. Oczywiście bezzasadność skargi oznacza, że objęte nią orzeczenie, w granicach zaskarżenia i w granicach podstaw (art. 424¹⁰ k.p.c.) nie budzi zastrzeżeń, a powołane podstawy skargi już przy pierwszej ich ocenie pokazują, że faktycznie nie ma możliwości ich uwzględnienia, ponieważ nie wystąpiły albo nie mogły mieć wpływu na kształt orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CNP 57/14, LEX nr 1678095).

Analiza wniesionej skargi, w świetle jej podstaw i motywów kwestionowanego wyroku, wskazuje na to, że jest ona oczywiście bezzasadna. Pozwany w zasadzie kwestionuje możliwość wydania przez Sąd Okręgowy orzeczenia o przytoczonej treści z pominięciem przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa, skoro Sąd pierwszoinstancyjny taki dowód przeprowadził i uwzględnił jego wyniki. Jednak - co wynika z uzasadnienia Sądu Okręgowego - przyjęta przez ten Sąd metoda określenia wartości wykonanych robót (według ustaleń kosztorysu przedwykonawczego) powodowała, że wystarczające było ustalenie ich zakresu na podstawie zebranego materiału dowodowego do czego nie były potrzebne wiadomości specjalne i co mieściło się w zakresie własnych obowiązków Sądu. Sąd ustalił, iż powód wykonał określone prace remontowe, a przyznane wynagrodzenie było wynikiem dodania wartości zamieszczonych w kosztorysie dołączonym do umowy zawartej

przez strony postępowania. Niewielkie nieścisłości podliczenia nie stanowią o zasadności zarzutu oczywistego naruszenia wskazanych w skardze przepisów. Sposób wnioskowania Sądu nie naruszał też art. 6 k.c., ponieważ stwierdzenia wskazywane przez pozwaną stanowią jedynie przejaw posługiwania się przez Sąd zasadami doświadczenia życiowego, do czego Sąd jest upoważniony.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 424⁹ k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. i art. 424¹² w zw. z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

kc

jw